

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT TREDIE DEL (1845-48)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 488. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964406761568.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Hvorfor Dæmoner Mennesker besætte? -
Mon ei, fordi de fjernede fra Gud,
Og viste bort fra ham i Mørket ud,
Selv ville Salighedens Tab oprette?
Den Aandens Friskhed, Frodighed og Kraft,
De før i Herligheden havde havt,
Det Væld af Liv, de forhen følte stige,
De stoled paa som Hjælp i Mørkets Rige;
Men denne Rigdom, som de regned paa,
Ved første Greb dog sammensmeltet laa.
Den Fylde, som uendelig de drømte,
Fra Livets Kilde dem ei meer tilstrømte;
Dens Væld var standset - tørret i dem selv
Til Bunden var Lyksalighedens Elv,
Og Alt, paa Mindet nær, for dem var omme.
De følte sig paa eengang golde, tomme,
Og med Forfærdelse nu greb dem først
Den vilde Hunger og den hede Tørst:
Det friske Liv de maatte ha'e tilbage,
Den tabte Fylde - men hvorfra den tage?
Da (som en Rovfugl speidende seer ned)
De skued Menneskets Naturlighed,
Der nyskabt, sorgløs, frank og fri og frodig,
I Ungdomshaabets Kraft sig rørte modig,
Og over den de styrtede sig vildt,
For deres Tørst og Hunger at faae stilt;
Thi selv - som det i Skriften om dem hedder -
De vandre gennem øde, tørre Steder.
De ville bort fra Undergangens Vei,
De ville mætte tieres tomme Jeg,
De ville, knyttede til Sjælevrimlen,
Med straalende Ansigt atter op i Himlen,
I Fyldens, i Lyksalighedens Hjem. -
Bestandig deres Savn dem driver frem,
I deres Ørk de føle sig forladte;
Da Christus drev dem ud af den Besatte,
Og rensed Menneskets Natur ved sin,
De søgte Tilflugt i en Hjord af Sviin;
De styrted sig i Søen fra dens Bredder,
Alting af Angest for de tørre Steder.

Til Frelsen er kun Naadens Vei den rette;
Dæmonerne, som anden Vei vil gaae,
Som bryde ind og Sjælene besætte,
489 For den forspildte Herlighed at naae,
Kun Røvere og Tyve kaldes maae.
Men skjøndt for deres Værk dem Rum er givet,
Og skjøndt de Tumbleplads har her i Livet,
De veed, at deres Magt en Ende faaer.
De troe og skjælv, som der skrevet staaer.
Hvor langt endog de Kampens Tid uddrage,
Af sikkert Nederlag dog findes Spor
I Legionens gamle Spaadomsord:
Er du før Tiden kommen, os at plage?